

SATU
RÄMÖ

SATUJEN

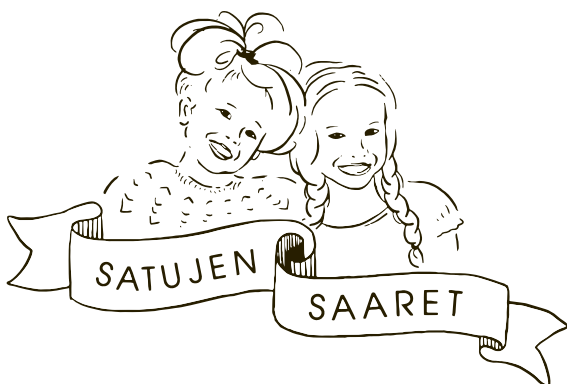
SAARET

1

Lotta lehto

SATU
KONTINEN

Tammi



1

Lottalehto

SATU
KONTINEN & SATU
RÄMÖ

TAMMI HELSINKI

TEKSTI © SATU KONTINEN JA SATU RÄMÖ, 2024

KUVITUS © SATU KONTINEN, 2024

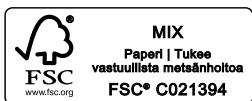
TEOSKOKONAISUUS © TEKIJÄT JA TAMMI, 2024

GRAAFINEN SUUNNITTELU JA TAITTO: SATU KONTINEN

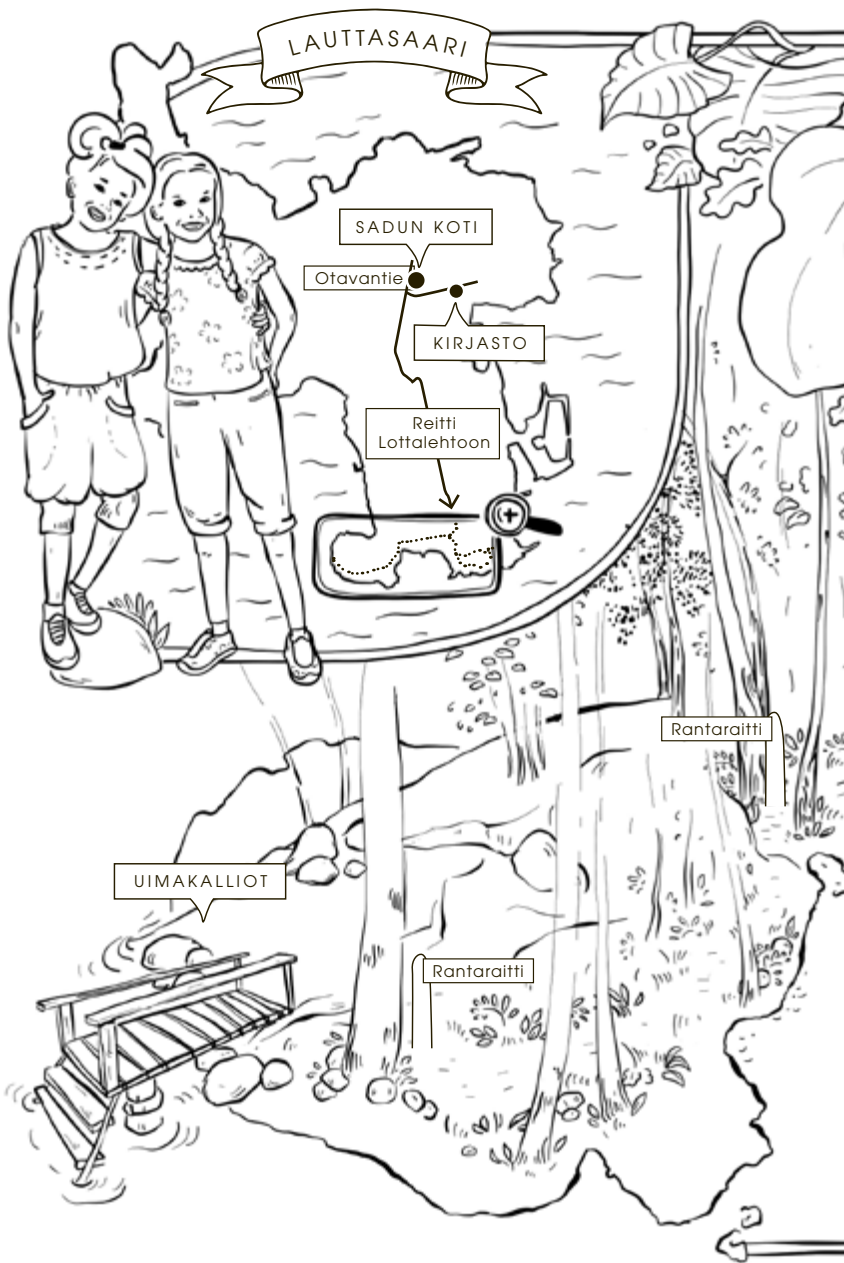
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-5838-6



Meidän Sirkka-mummeille



LAUTTASAARI

SADUN KOTI

Otavantie

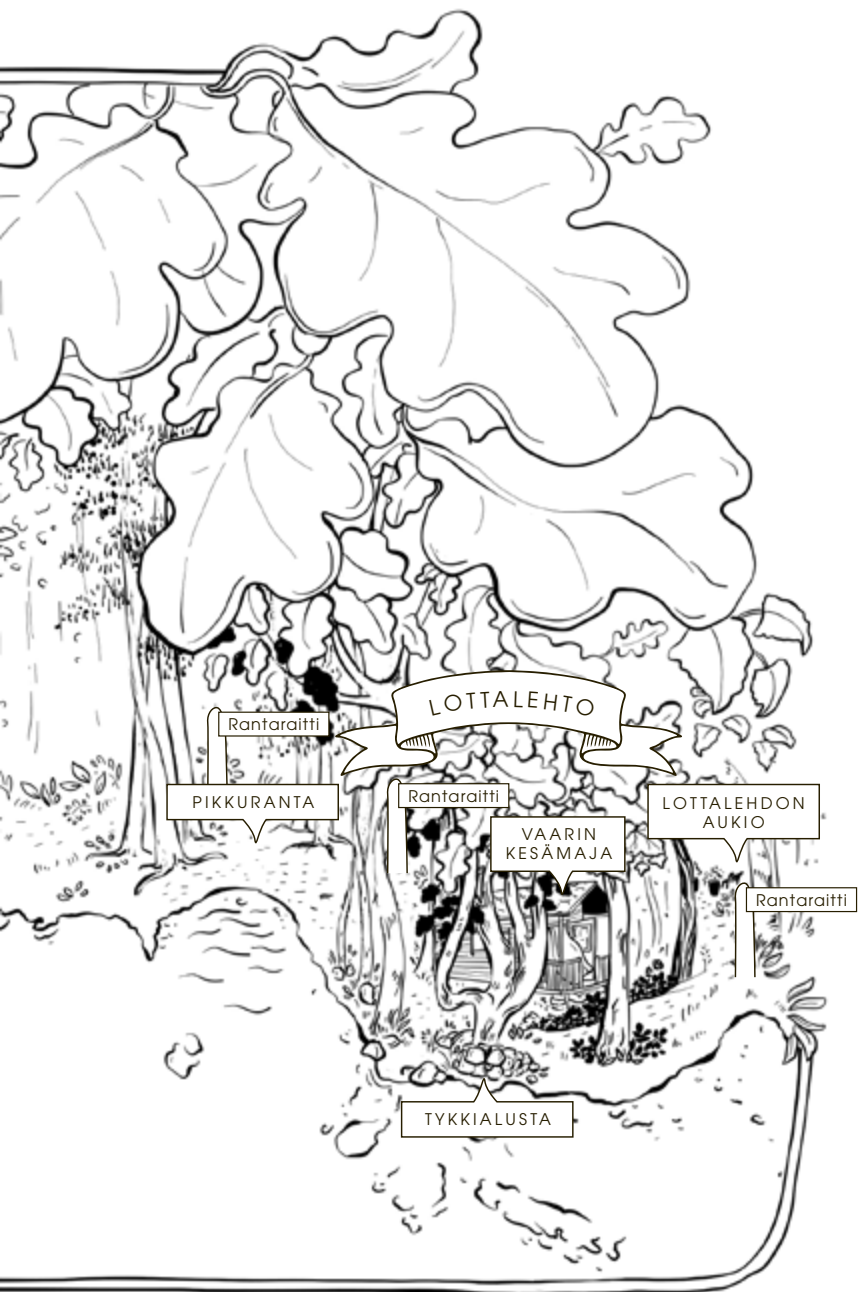
KIRJASTO

Reitti
Lottalehtoon

UIMAKALLIOT

Rantaraitti

Rantaraitti



LOTTALEHTO

Rantaraitti

PIKKURANTA

Rantaraitti

VAARIN
KESÄMAJA

LOTTALEHDON
AUKIO

Rantaraitti

TYKKIALUSTA





S adun vaaleat letit heiluivat, kun hän otti nopeita juoksuaskeleita kohti lentokentän saapuvien matkustajien ulko-ovia. He olivat myöhässä. Kaikista maailman päivistä juuri tänään Satu olisi halunnut olla ajoissa, sillä hänen serkkunsa ja paras ystävänsä Saga saapuisi Islannista kesälomalle Suomeen.

Äiti ei ollut meinannut löytää tarpeeksi isoa parkkipaikkaa heidän pakettiautolleen. Kierrettyään kaikki lentokentän parkkihallit läpi äiti oli luovuttanut ja pysäyttänyt sateenkaarenvärisen autonsa ihan lentokentän ulko-ovien eteen.

Liukuovet avautuivat ja Satu sujahti sisään. Äiti seurasi touhottaen perässä ja puristi käsilaukkua kainalossaan. He suuntasivat kohti odottavien ihmisten joukkoa.

– Täydellinen ajoitus! äiti totesi ja iski Sadulle silmää.

Satu pyyhkäisi hikinoron helpottuneena otsaltaan. Pian hän tapaisi Sagan. Ihanaa! He olivat suunnitelleet tätä kesää koko vuoden. He aikoivat käydä

joka päivä uimassa, syödä jäätelöä ja seikkailla Sadun kodin lähellä Helsingin Lauttasaarella.

He olivat soitelleet Sagan kanssa viimeksi eilen, mutta oli eri asia nähdä toinen ihan oikeasti. Mitä jos Saga ei tykkäisikään olla heidän luonaan? Mitä jos Lauttasaari tuntuisi Sagasta ihan tyhmältä paikalta? Siellä ei ollut tulivuoria eikä laavaa eikä...

– Tuolla hän on! äiti kiljaisi yhtäkkiä, tarttui Satua kädestä ja singahti kohti reppuselkäistä tyttöä.

Saga seiso i heidän edessään ihan samanlaisena kuin eilen videopuhelussa. Hän piti käsiä lanteillaan ja hymyili innostuneesti. Pään päällä vaappui vaaleanruskea hiuskeko. Kenelläkään muulla ei Sadun mielestä ollut yhtä hienoa nutturaa kuin Sagalla. Se oli kuin linnunpesä.

Saga nosti kätensä tervehdykseen ja kiiruhti heitä kohti.

– Mahtavaa olla täällä! hän huudahti ja halasi ensin Sadun äitiä ja sitten Satua.

Halauksen jälkeen tytöt antoivat toisilleen ylävitoiset, veivät kätensä nyrkkeihin, kopauttivat ne yhteen ja päästivät pitkän *puffff*-äänen. Se oli heidän yhteinen tapansa tervehtiä.

– Äiti lähetti kovasti terveisiä, Saga sanoi.

Saga asui perheensä kanssa Islannissa, koska Sagan äiti työskenteli siellä tulivuoritutkijana. Sagan äidin työ oli niin kiireistä, ettei hän ehtinyt juuri lo-

mia pitää. Jos perheet halusivat tavata toisiaan, oli Sadun perheen matkustettava Islantiin. Niin he olivat jo vuosien ajan joka kesä tehneetkin. Tänä kesänä oli kuitenkin toisin. Saga oli saanut luvan matkustaa ensi kertaa Suomeen yksin.

Saga alkoi papattaa tuttuun tapaansa pitäen pienen tauon vain silloin, kun hänen piti hengittää. Sadusta oli ihanaa kävellä käsi kädessä parhaan ystävän kanssa ja kuunnella tämän loppumatonta pälytystä.

Sagan pulputus katkesi äkisti, kun hän astui ulos lentoaseman ovista.

– Tykkäätkö siitä? Satu kysyi leveästi virnistäen.

– Ai että tykkäänkö? En ole koskaan aikaisemmin nähnyt mitään tuollaista. Kylven ruusuissa!

Sagalla oli hauska tapa käyttää islantilaisia sananlaskuja ja kääntää ne kirjaimellisesti suomeksi.

– No arvaa mitä? Se on meidän! Satu napautti.

Äiti avasi kirjavan pakettiauton ovet ja asettui kuljettajan paikalle. Saga kiipesi keskipenkille. Viimeisenä kyytiin kivunnut Satu kiskaisi oven perässään kiinni niin kovaa, että ilmapirta sai auton kattoon kiinnitetyt sulkakoristeet heilumaan.

Saga ihaili auton yksityiskohtia. Katossa välkehti tähtitaivas, ja ohjauspyörä oli koristeltu glitteriteipillä. Punavalkoraidallinen vaihdekeppi timanttinuppeineen muistutti majakkaa.

– Mitä tänään tehdään? Saga kysyi, kun oli toipunut auton ihailusta.

– Näytän sinulle Lauttasaarta. Siis meidän kotisaarta, Satu sanoi.

– Tehän voisitte mennä heti ruoan jälkeen Lotta-lehtoon vaaria tervehtimään, äiti ehdotti.

Tytöt eivät olleet tavanneet vaariaan vuosikausiin. Viimekertaisesta näkemisestä oli itse asiassa niin kauan, että heistä kumpikaan ei muistanut vaarista mitään.

– Tästä voisi tulla se kesä, jolloin me opitaan vihdoinkin tuntemaan hänet! Saga innostui ja myhäili itsekseen: – Vaarin täytyy olla vanha kuin 1700-luku ja hapankaali.

Satu ja Sadun äiti vilkaisivat Sagaa kysyvästi. Hapankaali...?

Saga kohautti olkiaan ja sanoi iloisesti:

– Se on semmoinen sanonta vaan!

Satu alkoi näperrellä toisen lettinsä päätä. Ajatus vanhasta vaarista tuntui vähän pelottavalta. Satu ei ollut kovin rohkea puhumaan vieraille ihmisille, ja vaarihan oli tytöille aivan vieras.

Saga huomasi heti, että Satua oli alkanut jännittää.

– Kuule, tutustutaan häneen yhdessä. Minä voin tervehtiä ensimmäisenä, Saga sanoi.

Sadun äiti kertoi, kuinka vaari oli pari viikkoa sitten yhtäkkiä ilmestynyt Lauttasaaren eteläkärjessä

olevalle metsäalueelle kunnostamaan vanhaa, rän-
sistymään päässyttä kesämajaansa. Maja sijaitsi ai-
van meren rannassa Lottalehdoksi nimetyssä puis-
tossa, ja majan olemassaolo oli tullut yllätyksenä
heille kaikille. Vaari ei ollut koskaan puhunut siitä
eikä käynyt siellä Sadun eikä Sadun äidinkään elä-
män aikana.

– Salaperäinen vanha mies metsässä. Kuulostaa...,
Saga piti dramaattisen tauon ja kuiskasi käheällä
äänellä: – ...seikkailultaaaaa...!

Satu vilkaisi ystäväänsä, ja kun heidän katseensa
kohtasivat, he remahtivat äänekkääseen nauruun.

Samassa auto pysähtyi kuin seinään ja jäi kei-
nahtelemaan hetkeksi edestakaisin.

– Perillä ollaan, äiti ilmoitti ja veti auringonkuk-
kasta muistuttavan avaimen ulos kirkkaankeltaises-
ta lukkopesästä.

Saga katseli haltioituneena vieressä nousevaa
haaleankeltaista kivitaloa. Tästä tulisi hänen tähän-
astisen elämänsä jännittävin kesä.



Saga astui eteiseen ja tömäytti reissukassinsa keskelle lattiaa.

– Tervetuloa meidän pesäämme, Sadun äiti sanoi ja veti ulko-oven kiinni takanaan.

Pitkän eteiskäytävän päässä avautui valoisa olohuone, ja keittiöön kuljettiin heti vasemmalla olevasta kapeasta väliköistä. Satu lähti johdattelemaan Sagaa sen lävitse ja kulman taakse oikealle.

Yhtäkkiä Satu pysähtyi ja käännähti ympäri niin äkisti, että hänen pitkät lettinsä tekivät ilmassa kaa-
rean lennon.

– Tässä se nyt olisi, Satu sanoi kainostellen. Häntä vähän arvelutti, mitä Saga olisi mieltä hänen superpienestä huoneestaan. Toivottavasti Saga ei ollut odottanut mitään tosi isoa ja hienoa.

Saga kurkisti sisään. Hän tunnisti huoneesta yhden nurkan, sen missä oli kukkatapettia ja koristeellinen sängynpäätty ja sen yläpuolella pieni kirjataso. Siinä Satu aina loikoili, kun he soittelivat toisilleen. Mutta mitä kaikkea muuta siellä olikaan! Huone oli kuin toinen maailma, täynnä kaikkea

pientä ja ihmeellistä. Satumainen! Ja aivan Sadun näköinen.

– Joo, tiedän, huoneeni on vähän kummallinen, Satu pulisi, kun Saga vain tuijotti ympärilleen suu auki. Kenenkään muun kuin Sagan kanssa Satu ei juuri koskaan intoutunut pulisemaan. Hän oli mieluummin hiljaa ja tarkkaili muita.

Saga alkoi syöksähdellä huoneen nurkasta toiseen. Miten ihana nukkekoti ikkunan edessä olevalla kirjoituspöydällä olikaan! Ja miten suuri kirjoituspöytä, se ulottui seinästä seinään! Juuri sellaista Sagan oli aina toivonut. Sen laatikoihin voisi säilöä vaikka mitä, varsinkin tuohon, missä oli lukko. Ja nuo pienet hyllyköt seinillä, niitä oli joka puolella.

– Ovatko nämä kaikki teidän äidin ja isän kauhupasta? Saga kysyi sormeillessaan yhdellä hyllyllä olevia pieniä puueläimiä. Samassa hän hoksasi Sadun kirjoja pursuavat kirjahyllyt, jotka oli viritetty huoneen takaseinälle sängyn yläpuolelle, ja loikkasi tutkimaan niiden antia. Saga ja Satu rakastivat molemmat kirjoja ja lukemista.

– Sinulla on kyllä maailman ihanin huone, Saga totesi lopulta ja pomppasi alas sängyltä suoraan Sadun eteen. Linnunpesä heilahti ja hipaisi Sadun otsaa, niin lähellä Saga oli. – Meille tulee aivan mahtava kesä täällä! Saga jatkoi tohkeissaan ja otti Satua molemmista käsistä kiinni.

Ikkunan takana paistava ilta-aurinko häikäisi silmiä ja läikäytteli huoneen seiniä ja kattoa.

– Yksi pieni kysymys minulle tuli nyt kuitenkin mieleen, Saga sanoi. – Missä minä nukun?

Satu konttasi sänkynsä luo, nosti tilkkutäkin reunaan ja tarttui sängyn etureunasta paljastuneeseen kahvaan. Hän veti kaksin käsin.

– Tadaa! Sadun ääni helähti, kun sängyn alta tuli esiin toinen sänky.

– Tämähän on oikea taikahuone! Saga huudahti.

– Tulkaahan tytöt nyt tänne toiseen taikahuoneeseen, Sadun äiti huikkasi keittiöstä. – Isä on vielä alhaalla lelukaupassa, mutta syödään me nyt jo, Saga on varmasti hurjan nälkäinen pitkän matkan jälkeen.

Se oli totta, Sagan vatsa suorastaan huusi ruokaa, eikä häntä tarvinnut pyytää kahta kertaa. Ei varsinkaan nyt, kun keittiöstä tulvahti juuri uunista nostetun makaronilaatikon tuoksu.

– Rakastan makaronilaatikkoo! Siitä on ikuisuus, kun olen viimeksi syönyt sitä. Äiti ei koskaan tee makaronilaatikkoo, vaikka olen toivonut ties miten monta kertaa. Hän vain sanoo, ettei siitä tule oikeanlaista meidän islantilaisilla aineksilla.

Äiti kauhoi tyttöjen lautasille reilut annokset ja puheli samalla:

– Olen ollut joka päivä vaarin apuna siivoamassa ja laittamassa majaa kuntoon. On siinä vielä työtä, mutta nyt se alkaa näyttää jo paljon paremmalta. Se on oikeastaan aika söpö, kun saatiin maalattua se uudelleen! Kuvitelkaas, että siellä se on ollut kaikki nämä vuodet, koko minun elämäni itse asiassa, enkä ole tiennyt sen kuuluvan isälleni. Olen vain ihmetellyt ohi kulkiessani, että kuka antaa noin ihanan majan rapistua.

Olihan se kyllä aika kummallista, että yhtäkkiä heille paljastui, että heidän vaarillaan oli oma kesämaja täällä Lauttasaassa.



LUMOAVASSA LASTENKIRJASARJASSA
RATKAISTAAN MYSTEEREJÄ
SUOMESSA JA ISLANNISSA!

Serkukset Satu ja Saga viettävät kesää Lauttasaaren Lottalehdossa vaarinsa ränsistyneellä kesämajalla. Vaari on kuitenkin oudon hiljainen, ja heti ensimmäisenä yönä maja joutuu ilkeivallan kohteeksi. Lottalehdon ruusupensaita havistelee öisin myös outo, suden kanssa liikkuva hahmo, ja tytöt päättävät ryhtyä selvittämään, mistä oikein on kyse. Mikä vaarin mieltä painaa ja kuka häiritsee Lottalehdon rauhaa?



Satujen saaret -sarja kertoo Islannissa asuvasta Sagasta ja Suomessa asuvasta Sadusta, joita taianomaiset seikkailut odottavat joka nurkan takana.

